

Kahjukindlustusriski alammoduli väljamineva edasikindlustuse kohaldamise suunised

Sissejuhatus

- 1.1. 24. novembri 2010. aasta määruse (EL) 1094/2010 (edaspidi „EIOPA määrus”)¹ artikli 16, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiivi 2009/138/EÜ (kindlustus- ja edasikindlustustegevuse alustamise ja jätkamise kohta) (Solventsus II)² artikli 105 lõike 2 ning rakendusmeetmete artiklite 119–135, artikli 209 ja artikli 214 kohaselt väljastab EIOPA kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoduli suunised³.
- 1.2. Eelkõige on kõnealused suunised mõeldud kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoduli ühise, ühtse ja järjepideva kohaldamise, sealhulgas kindlustusandjate väljamineva edasikindlustuse käsitlemise tagamiseks.
- 1.3. Käesolevad suunised on adresseeritud Solventsus II kohastele järelevalveasutustele.
- 1.4. Käesolevad suunised tuginevad kahjukindlustusriski vooskeemile, millel on näidatud eri alammodulid, mis vastavalt rakendusmeetmetele moodustavad solventsuskapitalinõude (SCR) standardvalemi kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoduli.
- 1.5. Käesolevate suuniste jaoks on välja töötatud järgmised mõisted:
 - (a) „brutokahju” –
 - i. teistest alammodulitest mittesõltuvale alammodulile kohaldatava riskimaandamise puhul kõnealuse alammoduli valemi kohaselt arvutatud kahju;
 - ii. teis(t)est alammoduli(te)st sõltuvale alammodulile kohaldatava riskimaandamise puhul kõnealuse alammoduli valemi kohaselt arvutatud kahju, kasutades valemi sisenditena iga alammoduli tulemusi, võtmata arvesse nende alammodulitele kohaldatavat riskimaandamist (kui seda on tehtud), millest kõnealune alammodul sõltub;
 - (b) „liitkatastroofijuhtum” – katastroofijuhtum, mis kumuleerub ja mõjutab lepingute gruppi ühiselt. Eraldi lepingutele avalduvaid mõjusid ei ole võimalik kiiresti kindlaks määrata;
 - (c) „konkreetselt riskiga seotud katastroofijuhtum” – juhtum, mis mõjutab ühte lepingut või lepinguid, mida võib konkreetselt kindlaks määrata;
 - (d) „brutojuhtum” – juhtumi kirjeldus koos lahendusega, mida on vaja, et oleks võimalik kohaldada väljamineva edasikindlustuse programmi. Seda mõistet kohaldatakse brutokahjule pärast jagamist;

¹ ELT L 331, 15.12.2010, lk 48–83.

² ELT L 335, 17.12.2009, lk 1–155.

³ ELT L 12, 17.01.2015, lk 1–797.

- (e) „katastroofi alammoduli valdkonnad” – rakendusmeetmete artiklis 119 kirjeldatud neljast peamisest kahjukindlustuse-katastroofiriski alammodulist ühe alammoduli valdkonnad;
- (f) „väljaminev edasikindlustus / väljaminev edasikindlustuskaitse” – edasikindlustus, mille puhul kindlustusandja annab riski üle edasikindlustusandjale;
- (g) „sissetuleva edasikindlustuse ennistamismakse” – mis tahes edasikindlustuse ennistamismakse, mida võib olla vaja maksta kindlustusandjale;
- (h) „eriolukorra kate” – edasikindlustuskohustus, mis ületab kahju lepingu ning on seotud kahe või enama katte või lepinguga, mille kindlustus- ja edasikindlustusandja on väljastanud kohaldatavas kahjukattes osalemiseks. Edasikindlustuslepingu liitumispunkt on üldjuhul üle mis tahes ühe lepingu piirmäärade;
- (i) „200 aastast 1 aasta katastroofijuhtum” – katastroofijuhtum, mis vastab 99,5% usaldatavustaseme VaR meetodiga saadud riskihinnangule, nagu on kindlaks määratud Solventsus II direktiivi artikli 104 lõikes 4;
- (j) „komponent” – selle kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoduli sõltumatu arvutusüksus, mille jaoks saab solventsuskapitalinõude kindlaks määrata. Tegu võib olla alammoduli tasandiga või väiksema detailsusega, näiteks piirkonna või EMP-siseste/-väliste piirkondade looduskatastroofi ohtude korral.

1.6. Käesolevates suunistes määratlemata terminitel on sissejuhatuses osutatud õigusaktides määratletud tähendused.

1.7. Suuniseid kohaldatakse alates 1. aprillist 2015.

I jagu. Suuniste rakendamise järjekord

1. suunis – suuniste rakendamise järjekord

1.8. Kindlustusandjad peaksid kohaldama käesolevate suuniste jagusid järjekorras, et hinnata enda katastroofiriskiga seotud väljaminevat edasikindlustust.

II jagu. Juhtumite kirjeldus

2. suunis – katastroofijuhtumi kindlaks määramiseks vajalik üksikasjalikkuse tase

1.9. Artiklite 119–135 alusel peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad määrama piisavalt üksikasjalikult kindlaks asjakohased 200 aastast 1 aasta katastroofijuhtumid, et nad saaksid kohaldada riskimaandamise tehnikaid.

3. suunis – katastroofide kirjeldamine liitkatastroofijuhtumitena või konkreetse riskiga seotud katastroofijuhtumitena

1.10. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid erinevates katastroofiriski alammodulites kindlaks määratud kahjusid kirjeldama liitkatastroofijuhtumitena või konkreetse riskiga seotud

katastroofijuhtumitena, mille puhul peaksid nad ka täpsustama, kas need juhtumid mõjutavad konkreetseid teadaolevaid lepinguid või mitte.

- 1.11. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid iga kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoduli puhul määratlema juhtumi liigi järgmiselt:
- (a) maavärina, tormi, rahe, üleujutuse ja maalihke alammodulid, mida kirjeldatakse liitkatastroofijuhtumina,
 - (b) mootorsõiduki valdaja vastutuskindlustuse alammodul, mida kirjeldatakse ühte lepingut mõjutava konkreetse riskiga seotud katastroofijuhtumina,
 - (c) vastutuskindlustuse, lennunduse, merenduse ja tule alammodulid, mida kirjeldatakse teadaolevaid lepinguid mõjutava konkreetse riskiga seotud katastroofijuhtumina,
 - (d) krediidi ja garantii alammodulid, mida kirjeldatakse 13. ja 14. suunise kohaselt,
 - (e) mitteproportsionaalse varakindlustuse edasikindlustuse alammodulit kirjeldatakse 11. suunise kohaselt.

4. suunis – EMP piirkondade looduskatastroofi alammodulite juhtumite arvu kirjeldamine

- 1.12. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid käsitlema EMP piirkondade brutokahju juhtumite arvu ühte või mitut piirkonda mõjutavate ühekordsete või kahekordsete juhtumitena ning nad ei tohiks eeldada, et igas piirkonnas toimuvad mitmed juhtumid.

5. suunis – EMP-väliste piirkondade looduskatastroofi alammodulite juhtumite arvu kirjeldamine

- 1.13. Kui EMP-välistes piirkondades ei ole kindlaks määratud brutokahju tekitavate liitkatastroofijuhtumite arvu, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad järgima samalaadset lähenemist kui see, mida kohaldatakse 4. suunise alusel igale konkreetsele alammodulile.

6. suunis – katastroofijuhtumi valimine

- 1.14. Kui on võimalik kindlaks määrata 200 aastast 1 aasta katastroofijuhtumite arv, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad tuletama nende riskiprofiiliga kooskõlas olevad juhtumid ja valima juhtumid, mille tulemuseks on kõige suurem katastroofitasu pärast riskimaandamismeetmete kohaldamist.

7. suunis – vastutuskindlustuse kahjude suurus

- 1.15. Nende üksiknõuete suuruse kindlaks määramiseks, millel põhinevad rakendusmeetmete artikli 133 kohased põhiomavahendite kahju arvutused, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad järgima allpool kirjeldatud menetlust.

- (a) Iga riskigrupi raames tuleks kindlaks määrata suurimate piirmääradega n_i riskid. Sel otstarbel tähendab „risk” programmi raames sama või lähedalt seotud kattega ning sama kindlustusvõtjaga (kui kindlustusvõtja on kindlustuslepingu kindlustusvõtja) sõlmitud kõiki lepinguid, mis samal ajal kehtivad.
- (b) Tulemuseks olevat iga n_i piirmäära tuleks korrutada 1,15-ga.

- (c) Alapunktis b arvatud n_i väärtused tuleks koondada ja lahutada väärtusest $L_{(\text{vastutuskindlustus}, i)}$ ning mis tahes erinevused tuleks jaotada proportsionaalselt n_i väärtuste tegelike piirmäärade alusel.
 - (d) Tulemuseks olevaid lõplikke n_i väärtusi tuleks pidada ühe juhtumi üksiknõueteks, mis on igaüks seotud riskiga, millest need on tuletatud.
- 1.16. Kindlustusandjad peaksid seejärel suutma iga n_i nõude puhul kindlaks määrata, milliseid edasikindlustuse katteid seonduva riski olemust arvesse võttes kohaldatakse.
- 1.17. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid olema valmis tõendama järelevalveasutusele, et nende poolt väljamineva edasikindlustuse ostmine ei ole oluliselt mõjutatud sellest, kas riski oleks selles protsessis kindlaks määratav.

III jagu. Brutokahju jagamine

8. suunis – brutokahju jagamine konkreetsetele riikidele või muudele komponentidele

- 1.18. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kasutama ühte allpool kirjeldatud meetoditest, et jagada brutokahju üksikutele komponentidele, kui kogumõju üksiklepingutele ei ole kindlaks määratud, võimaldades kohaldada väljamineva edasikindlustuse kaitset.
- (a) Maksimummeetod: brutokahju määratakse komponendile, mis enne hajutamist mõjutab brutokahjut kõige rohkem.
 - (b) Jaotamiseetod: brutokahju jaotatakse proportsionaalselt asjakohastele komponentidele kooskõlas nende panusega brutokahjusse enne hajutamist; alternatiivselt võib tegevusvaldkondade solventsuskapitalinõude jaotamise jaoks välja pakutuga sarnaselt kasutada kahju jagamiseks korrelatsioonimaatriksitel põhinevat lähenemist.
 - (c) Segameetod: selle meetodi puhul valitakse eespool nimetatud maksimum- ja jaotamiseetodi maksimumväärtus (suurima neto omavahendite nõude alusel).

9. suunis – EMP stsenaariumidega seotud looduskatastroofi alammodulite brutokahju jagamine

- 1.19. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kasutama EMP stsenaariumidega seotud looduskatastroofide alammodulite brutokahju jagamiseks allpool kindlaks määratud meetodeid.
- 1.20. Brutokahju jagamisel piirkondadele peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kasutama segameetodit tormi- ja üleujutusrisi alammodulite puhul ning maksimummeetodit maavärina- ja raheeriski alammodulite jagamiseks.
- 1.21. Brutokahju jagamisel äriüksuste, ettevõtete ja tegevusvaldkondade järgi peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kasutama jaotamiseetodit.

1.22. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandja riskiprofiili tõttu ei ole eespool kirjeldatud meetod asjakohane, peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja valima sobilikuma lähenemise ja seda järelevalveasutusele põhjendama.

10. suunis – EMP-väliste piirkondade looduskatastroofide brutokahju jagamine

1.23. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid EMP-väliste piirkondade brutokahju jaotamisel kohaldama meetodeid, mis on kooskõlas 9. suunise EMP ohtudele kohaldatavate meetoditega.

1.24. Kui kõnealune lähenemine ei ole kindlustus- ja edasikindlustusandja riskiprofiili tõttu asjakohane, peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja valima sobilikuma lähenemise ja seda järelevalveasutusele põhjendama.

11. suunis – mitteproportsionaalse vara looduskatastroofide brutokahju jagamine

1.25. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kohaldama mitteproportsionaalse vara edasikindlustuse alammoduli puhul kahju piirkonnale jaotamisel maksimummeetodit. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid seejärel prognoosima kõnealuse piirkonna suurima ohu riskipositsiooni ja kindlaks määratud juhtumite arvu asjaomas(t)e liitkatastroofijuhtumi(te) raames, mida kohaldatakse aluslepingutele. Kui määratakse kindlaks kaks liitkatastroofijuhtumit, peaks see osutama sellele, et mõlemad juhtumid toimuvad samas piirkonnas.

1.26. Kui kõnealune lähenemine ei ole kindlustus- ja edasikindlustusandja riskiprofiili tõttu asjakohane, peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja valima sobilikuma lähenemise. Seda lähenemisviisi tuleks järelevalveasutusele põhjendada.

12. suunis – inimtegevusest tingitud kahju alammodulite brutokahju kindlaks määramine: mootorsõiduki, merenduse, lennunduse, tule- ja vastutuskindlustuse riskid

1.27. kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid määrama kindlaks bruto vastutuskindlustuse riski juhtumist mõjutatud konkreetsed lepingud, kohaldades 34.–39. suunist. Merenduse, lennunduse ja tule stsenaariumide puhul peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kindlaks määrama mõjutatud brutoriskid ning seega selle, milliseid edasikindlustusi (sealhulgas kahju kaitse lisatagatise kohta) nõuetele kohaldatakse.

1.28. Mootorsõiduki vastutuskindlustuse riski puhul peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja eeldama, et rakendusmeetmetes kindlaks määratud konkreetse riskiga seotud katastroofijuhtum tuleneb ühest kahju juhtumist. kindlustus- ja edasikindlustusandja peaks eeldama, et kahju tekib piirkonnas ja/või äriüksuses, mis enne hajutamist lisab brutokahjusse suurima osa.

1.29. Riskipõhise kaitse kohaldamisel peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja suutma veenda oma riiklikku järelevalveasutust, et väljamineva edasikindlustuse ostmise ei ole oluliselt mõjutatud sellest, kas risk määratakse kindlaks brutojuhtumina või see lisab osa kõnealusesse brutojuhtumisse.

13. suunis – krediidi ja garantii brutokahju jagamine – suurostja stsenaarium

1.30. Suurimate krediidiriski positsioonide kindlaks määramisel peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad võtma arvesse riskipositsioonide kumuleerumist grupi üksustesse.

14. suunis – krediidi- ja garantiituru kriisi stsenaariumi brutokahju jagamine

1.31. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandjad peavad oma edasikindlustuse kaitse kohaldamiseks jaotama turukriisi brutokahju erinevatele territooriumidele, tööstusvaldkondadele, tooteliikidele või üldisemalt vastava edasikindlustuse kohaldamise ulatusele, peaksid nad jaotama brutokahju proportsionaalselt kindlustusmaksete brutosummade alusel.

IV jagu. Väljamineva edasikindlustuse kohaldamine

15. suunis – väljamineva edasikindlustuse kohaldatavus

1.32. Kindlustusandjad peaksid kohaldama iga väljamineva edasikindlustuse kaitset ühele järgmistest kindlaks määratud tasanditest:

- (a) ühe alammoduli valdkonna ühe piirkonna erinevad tsoonid;
- (b) ühe alammoduli valdkonna erinevad piirkonnad;
- (c) ühe alammoduli EMP-sisene/-väline grupp; katastroofi alammoduli sisesed erinevad katastroofi alammoduli valdkonnad;
- (d) erinevad katastroofi alammodulid, näiteks nagu see võib olla üleliigse kahju ja koondkatte puhul inimtekkeliste ja looduskatastroofide alammodulite raames.

1.33. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad võivad samuti esitada tegevusvaldkonna ja äriüksuse erikatte taotluse.

1.34. Kui edasikindlustuse kaitse katab katastroofiriski alammoduliga hõlmamata muid riske (näiteks tegevusvaldkonna kahjumitase), peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja katastroofiriski mooduli alusel antava kaitse hüvitise arvutamisel arvesse võtma neid muid riske.

1.35. Kindlustusandjad peaksid kohaldama väljaminevat edasikindlustust kooskõlas rakendusmeetmete artiklitega 209–214. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid tagama, et rakendusmeetmete artikli 209 lõike 1 punkti e edasikindlustushüvitisi ei arvestata topelt. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid tagama, et nende netokahju arvutamisel lubatud riskimaandamise meetodite sissenõutavad kogusummad ei ületa nende riski ülekandmise kava tingimuste alusel lubatud kogusummat.

16. suunis – sissetuleva edasikindlustuse ennistamismaksed

1.36. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad võivad lubada sissetuleva edasikindlustuse ennistamismaksete vastuvõtmist juhul, kui järelevalveasutusele on võimalik tõendada, et need käivitab katastroofi alammodulis kindlaks määratud brutojuhtum.

1.37. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid võimaldama oma brutokahju arvutustes täiendavaid riskipositsioone mis tahes teise või edasise juhtumi

puhul, mis on põhjustatud kõnealusest sissetuleva edasikindlustuse ennistamismaksest.

17. suunis – väljamineva edasikindlustuslepingu käivitamisest põhiomavahenditele põhjustatud muu mõju

1.38. Kindlustusandjad peaksid lubama edasikindlustuse ennistamismakseid või muid täiendavaid rahavoogusid, mis võivad olla põhjustatud väljamineva edasikindlustuse kaitse käivitamisest.

18. suunis – edasikindlustuse kaitsete rakendamise järjekord

1.39. Kindlustusandjad peaksid kohaldama edasikindlustuse kaitset nende lepingutingimustes kindlaks määratud alusriskile kohaldamise järjekorras.

19. suunis – proportsionaalne edasikindlustus

1.40. Kvoodiosade, edasikindlustuse ülejäägi ja proportsionaalsete fakultatiivsete lepingute puhul peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad jaotama brutojuhtumi proportsionaalselt kõnealustele edasikindlustuslepingutele.

1.41. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandja proportsionaalse edasikindlustuslepingu suhtes kehtib juhtumi piirmäär või sarnane tingimus, ei tohi kõnealusele lepingule jaotatud brutokahju ületada kõnealust piirmäära ja seda ületav mis tahes summa tuleks tagasi liita säilitatud neto osale kahjust.

20. suunis – mitteproportsionaalne edasikindlustus riski kohta

1.42. Kahju lisatagatise ja mitteproportsionaalsete fakultatiivsete lepingute puhul peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kasutama kõnealust mitteproportsionaalset edasikindlustust standardvalemis ainult juhul, kui brutojuhtum võimaldab aluslepingute teadaolevate riskidele avatud lepingute kindlaks määramist. 3. suunises täpsustatakse alammodulid, mille puhul see peaks kehtima.

21. suunis – mitteproportsionaalne edasikindlustus juhtumi kohta

1.43. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kohaldama mitteproportsionaalset edasikindlustust kindlaks määratud brutojuhtumitele ainult juhul, kui kahju saab asjakohaselt jaotada.

1.44. Kindlustus- ja edasikindlustusandja peaks võtma hoolega arvesse vähem levinud lepingutingimusi, näiteks kontsessioone ja osade pakkumisi või kaaskindlustust.

22. suunis – hüvitiseta lepingud ja alusrisk

1.45. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad ei tohiks kohaldada standardvalemi raames hüvitiseta lepinguid, v.a juhul, kui on võimalik tõendada, et alusriski tase ei ole stsenaariumi kindlaks määramise alusel oluline.

23. suunis – koondlepingute ja eriolukorra katete kohaldamine

1.46. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kaaluma, millisel tasandil kohaldada edasikindlustuse koondlepinguid kahjukindlustuse-katastroofiriski solventsuskapitalinõude arvutamisel. Valiku puhul tuleks lähtuda riskimaandamise mehhanismi olemusest ja sellest, kus eeldatakse brutojuhtumi toimumise korral edasikindlustushüvitisi.

1.47. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandjad prognoosivad edasikindlustushüvitisi eriolukorra lepingutest, siis peaksid nad tõendama järelevalveasutusele, et lepingud reageeriksid standardvalemis kindlaks määratud katastroofijuhtumitele.

1.48. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid tagama, et ei toimu edasikindlustushüvitiste topeltarvestust, ja nad peavad suutma selgitada ja tõendada kohaldamise loogikat oma järelevalveasutusele.

24. suunis – jagatud edasikindlustuskatete käsitlemine

1.49. Kui on olemas jagatud edasikindlustuskatted, peaks kindlustus- ja edasikindlustusandja järgima 32. suunise põhimõtteid.

25. suunis – madalamate koondamistasandite väljundite käsitlemine

1.50. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoodulite üleselt solventsuskapitalinõuete koondamise käigus eristama ennistamise kulusid ja edasikindlustushüvitisi. Kui konkreetse tasandi edasikindlustus ei kehti kõnealusele kombineeritud summale, siis tuleb kulud vajadust mööda jaotada. Sel juhul tuleks kasutada jaotamiseetodit.

26. suunis – siinkohal täpsustamata teiste lepingute käsitlemine

1.51. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid kohaldama teistele edasikindlustuslepingutele või siinkohal otseselt nimetatata omadustele eespool märgitud suunistes sisalduvaid põhimõtteid.

V jagu. Netokahjude reagregerimine

27. suunis – kindlustus- ja edasikindlustusandja katastroofiriski solventsuskapitalinõude tuletamiseks netokahjude reagregerimine

1.52. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandjad on jaotanud hajutatud brutokahju detailsemale tasandile (s.o „brutojuhtum”) edasikindlustushüvitiste prognoosimiseks, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad liitma netokomponendid solventsuskapitalinõude saamiseks.

1.53. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandjatel koosneb solventsuskapitalinõude väljund arvutuse erinevatest tasanditest, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kombineerima netokomponendid kahjukindlustuse-katastroofiriski solventsuskapitalinõude tuletamiseks.

1.54. I tehnilises lisas kirjeldatakse kõnealuse suunise kohaldamise viisi.

VI jagu. Dokumenteerimine ja valideerimine

28. suunis – valitud katastroofijuhtumite dokumenteerimine ja valideerimine

1.55. Muude kahjukindlustuse-katastroofiriski alammoodulite puhul peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad selgitama oma järelevalveasutusele valitud katastroofijuhtumeid regulaarses järelevalvearuandes kooskõlas rakendusmeetmete artikli 309 lõike 5 punktiga a. Selgitus peaks sisaldama üksikasjalikke andmeid otsuse peamiste lähtepunktide kohta, kõnealuste

otsuste lähtepunktide jaoks valitavate alternatiivide käsitlemist ning lõplike valikute põhjendust.

- 1.56. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid samuti lisama andmed asutusesiseselt tekkinud mis tahes probleemide kohta nende dokumentides sobilike katastroofijuhtumite koostamisel.

29. suunis – jagamise metoodika dokumenteerimine

- 1.57. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid dokumenteerima edasikindlustusprogrammi alammodulite kaupa kohaldamiseks kasutatud jagagemehhanismi. See peaks hõlmama valitud lähenemise põhjendust, võimalike alternatiivide käsitlemist, kui saadaval on mitu mõistlikku meetodit, ja jagamiseks tehtud arvutuste käsitlemist.

30. suunis – allapoole tasaarvestuse ja reagregerimise protseduuride dokumenteerimine

- 1.58. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid dokumenteerima brutojuhtumi allapoole tasaarvestuseks kasutatavad protsessid. See hõlmab järgmise kirjeldust:

- a) kindlustusandja edasikindlustuskava;
- b) arvutuste allapoole tasaarvestus;
- c) üksikasjalikud andmed asjaomaste kindlustuse alammodulite mis tahes sissenõutavate summade jaotamise kohta;
- d) üksikasjalikud andmed selle kohta, kuidas kasutati reagregerimist väärtuse SCR_{kahjukindlustuse katastroofirisk} saamiseks.

- 1.59. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid oma dokumentides samuti tõendama, et ei toimu edasikindlustushüvitiste topeltarvestust.

- 1.60. Kui kindlustus- ja edasikindlustusandjad on eeldanud kindlustusmaksete kohandamist (näiteks sissetuleva ja väljamineva edasikindlustuse ennistamismaksud), tuleks dokumentides põhjendada nende saamiseks kasutatud metoodikat ja eeldusi.

VII jagu. Grupi osaks olevate üksikkindlustusandjate erikaalutlused

31. suunis – asutusesisese edasikindlustuse käsitlemine

- 1.61. Üksikkindlustusandjad peaksid käsitlema grupi kindlustus- ja edasikindlustusandjate puhul kehtivat võimalikku väljaminevat edasikindlustust („asutusesisest edasikindlustust“) samal moel, kui nad käsitleksid seda asutuseväliste kolmandate isikute puhul.

32. suunis – üksikkindlustusandjale liitkatastroofijuhtumite grupi edasikindlustuslepingu puhul tasumisele kuuluva edasikindlustushüvitise hindamine

- 1.62. Edasikindlustuse koondlepingust (s.o leping, mis kaitseb grupi mitme kindlustus- ja edasikindlustusandja kumuleerunud agregeeritud kahjude eest) tuleneva tasumisele kuuluva edasikindlustushüvitise hindamisel peaks iga üksikkindlustusandja järgima eraldi järgimisi etappe:

- (a) üksikkindlustusandja 200 aastast 1 aasta bruto katastroofikahju kindlaks määramine;
- (b) grupi 200 aastast 1 aasta bruto katastroofikahju kindlaks määramine;
- (c) grupi edasikindlustuslepingu edasikindlustushüvitise hindamine;
- (d) edasikindlustushüvitise jaotamine kooskõlas lepingutingimustega, kui need on olemas, vastasel juhul üksikkindlustusandjale tasumisele kuuluva edasikindlustushüvitise hindamine brutokahju suhtena a/b , mis korrutatakse punktis c hinnatud summaga.

33. suunis – üksikkindlustusandjale konkreetse riskiga seotud katastroofijuhtumite grupi edasikindlustuslepingu puhul tasumisele kuuluva edasikindlustushüvitise hindamine

1.63. Konkreetse riskiga seotud lepingust (s.o leping, mis kaitseb konkreetse(te) riski(de) eest) tuleneva tasumisele kuuluva edasikindlustushüvitise hindamisel peaksid üksikkindlustusandjad järgima järgimisi etappe:

- (a) kindlaks määramine, kas üksikkindlustusandja puhul 200 aastast 1 aasta kahju käivitav(ad) konkreetne/konkreetsed risk(id) on sama(d) kui 200 aastast 1 aasta kahju käivitav(ad) konkreetne/konkreetsed risk(id) grupi tasandil;
- (b) kui esineb kattuvusi, siis üksikkindlustusandjale grupi edasikindlustuslepingu alusel tasumisele kuuluva edasikindlustushüvitise hindamine.

VIII jagu. Kindlustuslepingute jaotamine inimtekkelise vastutuskindlustuse katastroofiriski alammoduli vastutuskindlustuse riskigruppidele

34. suunis – vastutuskindlustuse riskigrupp 1

1.64. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid rakendusmeetmete XI lisas osutatud vastutuskindlustuse riskigrupi 1 puhul lisama erialase vastutuskindlustuse lepingud, millega tagatakse kutsetöötajatele kaitse võimalike hüvitisnõuete eest.

1.65. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid lisama sellesse riskigruppi mitmesugused vastutuskindlustuse tooted, sealhulgas järgmise:

- (a) meditsiini erialane vastutuskindlustus, sealhulgas eri- või üldarstid, haiglad ja muud tervishoiuasutused, kui neile kehtib erialane vastutuskindlustus;
- (b) vigade ja väljajäämiste või ametialase kahju või muud erialase vastutuskindlustuse lepingud, kui on kolmandaid isikuid, kelle ees kindlustusvõtjal on hoolsuskohustus;
- (c) täitmata jätmise ning sellega seoses ettevõtte osutatud teenustest tuleneva rahalise kahju kate;
- (d) garantii või intellektuaalomandi õiguste rikkumise kate;
- (e) kõigi vigastuste vastutuse või vara (materiaalse või rahalise) kahju ja nimetatuga seotud kahjude kate ning õigusabi kulude kindlustus, mis on seotud kutsetöötaja tegevuse raames toimunud vigade või hooletusega.

35. suunis – vastutuskindlustuse riskigrupp 2

- 1.66. Rakendusmeetmete XI lisas osutatud vastutuskindlustuse riskigrupi 2 puhul peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad lisama tööandjate vastutuskindlustuse lepingud, millega antakse kate mis tahes vastutusele, mis võib tööandjale tekkida tema töötaja poolt töö käigus saadud vigastuse tõttu.
- 1.67. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid lisama sellesse riskigruppi kohustused, mis hõlmavad järgmist:
- (a) ennetava või aktiivravi või hoolduse tagamine, mis on seotud tööõnnetusega või kutsehaigustega;
 - (b) kõnealuse ravi rahaline hüvitamine;
 - (c) tööõnnetuse või kutsehaiguse rahaline hüvitamine.

36. suunis – vastutuskindlustuse riskigrupp 3

- 1.68. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid rakendusmeetmete XI lisas osutatud vastutuskindlustuse riskigrupi 3 puhul lisama direktorite ja ametnike vastutuskindlustuse, mis katab ettevõtte direktorite ja ametnike või organisatsiooni(de) enda/endi vastutuse ja õiguskaitse kulud, kui neil tekib ametipositsiooni kuritarvitamise kohtuhagi tulemusena kahju, sh kriminaal- ja väärtegade juurdluste ja/või kohtuistungite õiguskaitse kulud.
- 1.69. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid lisama sellesse riskigruppi juhtimise vastutuskindlustuse ja tööhõive tavade vastutuskindlustuse lepingud.

37. suunis – vastutuskindlustuse riskigrupp 4

- 1.70. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid rakendusmeetmete XI lisas osutatud vastutuskindlustuse riskigrupi 4 puhul lisama lepingud, mis katavad kolmandate isikute vigastusi ja/või vara kahjustusi põhjustavate hooletusjuhtumite ja/või vajakajäämistega kogu vastutuse, v.a:
- (a) mootorsõidukite vastutuskindlustus ning merendust, lennundust ja transporti hõlmavad lepingud;
 - (b) rakendusmeetmete XI lisa vastutuskindlustuse riskigruppidesse 1, 2, 3 ja 5 kuuluvad lepingud;
 - (c) üksikmajavaldajatele, eraisikutele (sealhulgas jahipidamisel) ja füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsevatele käsitöölisele või kunstnikele kehtiva vastutuskindlustuse kate;
 - (d) koduloomade põhjustatud kahju või vigastuste vastutuskindlustuse kate.

38. suunis – vastutuskindlustuse riskigrupp 5

- 1.71. Rakendusmeetmete XI lisas osutatud vastutuskindlustuse riskigrupi 5 puhul peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kaasama kõnealuses lisas kindlaks määratud kõigi vastutuskindlustuse riskigruppide mitteproportsionaalsed edasikindlustuslepingud.

39. suunis – jaotamine ja lahtisidumine

- 1.72. Kui vastutuskindlustust või vastutuskindlustuse proportsionaalset edasikindlustust müüakse paketina, mis hõlmab eespool nimetatud riskigruppidest rohkem kui ühte kuuluvat katet, peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kindlustusmaksed lahti siduma ning jaotama iga katte kindlustusmaksed kõnealuse katte kõige asjakohasemale riskigrupile.
- 1.73. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid suutma esitada kõnealuse jaotamise aluseks olevaid tõendeid ja põhjendust.
- 1.74. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid eespool nimetatud lahtisidumise suunise kohaldamisel kohaldama proportsionaalsuse kaalutlusi.

IX jagu. Grupi arvutuse erikaalutlused

40. suunis – edasikindlustuse arvestamine

- 1.75. Kui grupisisene edasikindlustus annab kasu mis tahes kindlustus- ja edasikindlustusandja asutusevälisele edasikindlustusele, peaks osalev kindlustus- ja edasikindlustusandja arvestama välise edasikindlustuse mõju arvutamiseks kasutusel olevat asutusesisest edasikindlustust.

Järgimis- ja aruandluseeskirjad

- 1.76. Käesolev dokument sisaldab EIOPA määruse artikli 16 kohaseid suuniseid. EIOPA määruse artikli 16 lõike 3 kohaselt võtavad liikmesriikide pädevad asutused suuniste ja soovitude täitmiseks kõik vajalikud meetmed.
- 1.77. Pädevad asutused, kes järgivad või kavatsesid hakata järgima käesolevaid suuniseid, peaksid lisama need asjakohasel viisil oma reguleerimis- või järelevalveraamistikku.
- 1.78. Pädevad asutused kinnitavad EIOPA-le, kas nad järgivad või kavatsesid hakata järgima käesolevaid suuniseid koos mittejärgimise põhjustega kahe kuu jooksul pärast tõlgete avaldamist.
- 1.79. Kui osutatud tähtajaks ei vastata, peetakse pädevaid asutusi aruandlusnõuetele mittevastavateks ja nendest teatatakse.

Läbivaatamise lõppsäte

- 1.80. Käesolevad suunised vaatab läbi EIOPA.

I tehniline lisa. Jagamise või reagregerimise lähenemiste toimimine

Käesolevas lisas kirjeldatakse, kuidas kohaldada V jagu ja üldisemalt seda, kuidas toimivad jagamise/reagregerimise lähenemisviisid, selleks et kohaldada kahjukindlustuse-katastroofiriski alammooduli erinevatele edasikindlustuskatetele asjakohast ja järjepidevat lähenemist. Esitatakse 2 meetodit ja kindlustus- ja edasikindlustusandja peab kindlaks määrama, milline neist on kõige sobilikum.

Meetodi 0 põhimõte

Meetodi 0 abil agregeeritud katete alusel edasikindlustushüvitiste hindamisel kohaldab kindlustus- ja edasikindlustusandja eraldi iga alammooduli väljundi ühist katet ning tagab, et eeldatavad edasikindlustushüvitised jäävad lepingu piiresse.

Meetodi 1 põhimõte

Meetodi 1 abil agregeeritud katete alusel edasikindlustushüvitiste hindamisel peaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad kindlaks määrama asjaomaseid alammooduleid hõlmava kahjukindlustusriski vooskeemi kõige detailsema komponendi (või kõige varasema ühise lähteallika).

(a) Tuulest ja rahest põhjustatud kahju vastase kaitse agregeeritud katte puhul oleks see komponent looduskatastroofirisk.

(b) Tuulest ja mootorsõidukitest põhjustatud kahju vastase kaitse agregeeritud katte puhul oleks see komponent kahjukindlustuse katastroofirisk.

Järgmine etapp on töötada välja kõnealuse komponendi või ühise lähteallika hajutatud brutokahju ning seejärel jaotada see detailsematele komponentidele agregeeritud katte kohaldamiseks. Selle tulemuseks olevad komponendid kombineeritakse seejärel SCR_{kahjukindlustuse katastroofirisk}-i arvutamiseks.

1) Torm – edasikindlustus riigi(/piirkonna) tasandil – Euroopa Majanduspiirkond (EMP)

(a) Arvutada EMP tasandil hajutatud brutokahju, võttes arvesse riikide/piirkondade vahelist hajutamise mõju;

(b) jaotada tagasi EMP piires riigi tasandile (riigi brutoväärtus, kuid EMP hajutatud) (jagamine suunise 7 kohaselt);

(c) kohaldada riigi tasandi edasikindlustuse katet hajutatud EMP riigi brutokahjule;

(d) liita hajutatud riiginetokomponendid, et leida SCR_{tuul}, arvestamata riigi tasandi edasikindlustuskatet.

2) Torm (EMP-sisene ja -väline) – riigi/piirkonna tasandi edasikindlustus (EMP-sisene ja -väline) ning edasikindlustuse agregeeritud kate (kõik territooriumid)

(a) Eelmises punktis 1 kirjeldatud etapid riigi tasandi edasikindlustuse katte korral (EMP);

- (b) eelmises punktis 1 kirjeldatud etapid riigi tasandi edasikindlustuse katte korral (EMP-väline; EMP asemel EMP-väline ning suunise 7 asemel suunis 8);
- (c) arvutada hajutatud brutokahju tormi ohu tasandil (arvestamata riigi tasandi edasikindlustuse katet ja arvestades EMP-sisese ja -välise hajutamise mõjusid);
- (d) kohaldada EMP-sisest ja -välist agregeeritud edasikindlustuse katet, et leida näitaja SCR_{tuul} netoväärtus (arvestamata ei riigi tasandi ega EMP-sisese/-välise edasikindlustuse katteid).

3) Torm – edasikindlustus riigi tasandil, millele järgneb tormi ja rahe agregeeritud edasikindlustus.

Üldjuhul eeldatakse, et allpool nimetatud meetodit kasutatakse ühiseks tuule ja rahe katteks.

Meetod 1

- (a) Tehke eelmises punktis 2 kirjeldatud toimingud (piisab punkti 1 toimingutest, kui EMP-sisene/-väline agregeeritud kate puudub) eraldi tormi ja rahe kohta, et leida näitajate SCR_{tuul} ja SCR_{rahe} netoväärtus (arvestamata riigi tasandi edasikindlustuse katet).
- (b) Arvutage hajutatud kahju looduskatastroofi tasandil (arvestamata riigi tasandi katet), arvestades kõigi looduskatastroofi alammodulite hajutamise mõjusid, välja arvatud agregeeritud edasikindlustuse kate.
- (c) Jaotage uuesti tuule ja rahe alammodulitele (tõenäosusjaotus), et leida näitajad SCR_{tuul*} ja SCR_{rahe*} (arvestamata riigi tasandi edasikindlustuse katet, aga kasutades looduskatastroofi hajutust).
- (d) Kohaldage näitajate SCR_{tuul*} ja SCR_{rahe*} netoväärtusele agregeeritud edasikindlustuse katet, et leida näitaja $SCR_{tuulrahe}$ netoväärtus (arvestamata ei riigi tasandi ega ka agregeeritud tormi ja rahe edasikindlustuskatet).
- (e) Lisage näitaja $SCR_{tuulrahe}$ netoväärtus + näitaja $SCR_{maavärin}$ netoväärtus + näitaja $SCR_{üleujutus}$ netoväärtus + näitaja $SCR_{maalihe}$ netoväärtus, et saada näitaja $SCR_{looduskatastroof}$ netoväärtus (mille puhul pole arvesse võetud ei riigi tasandi ega ka agregeeritud tormi ja rahe edasikindlustuse katet).

Meetod 0 – (seda eeldatavasti ei kasutata, aga meetodi kirjeldus on esitatud allpool)

- (a) Tehke 2 all märgitud toimingud tormi ja rahe puhul eraldi, et saada näitajate SCR_{tuul} netoväärtus ja näitaja SCR_{rahe} netoväärtus.
- (b) Kohaldage ühist katet eraldi tuule ja rahe alammodulitele.
- (c) Hajutage kõik looduskatastroofi alammodulid, et saada näitaja $SCR_{looduskatastroof}$ netoväärtus.
- (d) kontrollida, ega näitaja $SCR_{looduskatastroof}$ netoväärtus ei tekita ühise edasikindlustuskatte hüvitisi, mis on suuremad lubatud maksimumväärtustest.
- (e) Kui see on nii, tuleb kasutada meetodit 1.

4) Riigi tasandi edasikindlustus tormi ja mootorsõidukite spetsiifilise riski puhul, millele järgneb agregeeritud tormi ja mootorsõidukite vastutuskindlustuse kate.

Nagu ka eespool, eeldame meetodi 1 kasutamist.

Meetod 1

- (a) Tehke eespool punktis 2 kirjeldatud tormi etapid (piisab punkti 1 toimingutest, kui EMP-sisene/-väline agregeeritud kate puudub), et leida näitaja SCR_{tuul} (arvestamata riigi tasandi edasikindlustuskatet).
- (b) Kohaldage mootorsõiduki vastutuskindlustuse spetsiifilist edasikindlustuskatet, et leida näitaja $SCR_{mootorsõiduk}$ (arvestamata riski spetsiifilist edasikindlustuskatet).
- (c) Arvutage hajutatud kahju näitajate $SCR_{looduskatastroof}$ ja $SCR_{inimtekkeline}$ tasandil (arvestamata riigi tasandi edasikindlustuskatet tormi kohta ega mootorsõiduki vastutuskindlustuse riski spetsiifilist edasikindlustuskatet), kasutades näitajate $SCR_{looduskatastroof}$ ja $SCR_{inimtekkeline}$ teiste alammodulite väljundeid.
- (d) Arvutage hajutatud kahju näitaja $SCR_{katastroof}$ tasandil, võttes arvesse hajutamise mõjusid näitajate $SCR_{looduskatastroof}$ ja $SCR_{inimtekkeline}$ vahel (arvestamata riigi tasandi edasikindlustuskatet ega mootorsõiduki riski spetsiifilist edasikindlustuskatet, kuid arvestades tormi ja mootorsõiduki agregeeritud brutoedasikindlustuskatet) ning jaotage uuesti (jaotamise meetodi alusel jagamine) näitajatele $SCR_{looduskatastroof*}$ ja $SCR_{inimtekkeline*}$ ning uuesti näitajatele SCR_{tuul*} ja $SCR_{mootorsõiduk*}$ (arvestamata riigi tasandi tormi ja mootorsõiduki vastutuskindlustuse spetsiifilist edasikindlustust, kuid hajutatud näitajat $SCR_{katastroof}$).
- (e) Kohaldage agregeeritud tormi ja mootorsõiduki vastutuskindlustuse edasikindlustuskatet, et saada näitaja $SCR_{tuulmootor}$ netoväärtus.
- (f) $SCR_{katastroof}$ (pärast agregeeritud katet) = $SCR_{katastroof}$ (enne agregeeritud katet) - SCR_{tuul} - SCR_{mootor} + neto $SCR_{tuulmootor}$ (pärast agregeeritud katet).

Konsulterimise küsimused

Lisaks iga suunise kohta märkuste esitamisele soovib EIOPA mõista järgmist.

K1. Kas reagregeerimise protsessi näited on piisavalt mõistetavad?

K2. Kas on suunistega hõlmamata täiendavaid teemasid, mille kohta kindlustus- ja edasikindlustusandjad sooviksid suuniseid saada?

K3. Kas suunised ise on piisavalt mõistetavad ja kui mitte, siis mille kohta sooviksid kindlustus- ja edasikindlustusandjad paremat selgitust?